Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

17 януари 2013 година*

„Защита на потребителите — Нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар — Уредба в държава членка, предвиждаща предварително разрешение за обявяването на разпродажби“

По дело C-206/11

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberster Gerichtshof (Австрия) с акт от 12 април 2011 г., постъпил в Съда на 2 май 2011 г., в рамките на производство по дело

Georg Köck

срещу

Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-н M. Ilešič, E. Levits, г-н J.-J. Kasel и г-н M. Safjan (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,

секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 юни 2012 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Köck, от E. Kroker, Rechtsanwalt,

— за Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb, от M. Prunbauer, Rechtsanwältin,

— за австрийското правителство, от г-н A. Posch и г-н G. Kunnert, в качеството на представители,

— за белгийското правителство, от г-н T. Materne и г-н J.-C. Halleux, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

— за Европейската комисия, от г-жа M. Owsiany-Hornung и г-жа S. Grünheid, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 септември 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, параграф 1 и член 5, параграф 5 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“) (ОВ L 149, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 260, наричана по-нататък „Директивата“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Köck и Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb (Сдружение за защита срещу нелоялната конкуренция) във връзка с обявената от жалбоподателя в главното производство „пълна ликвидация“ на предлаганите от него стоки, както и за свързаните с това намаления, без да е издадено необходимото за това предварително административно разрешение.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 8 и 17 от Директивата гласят:

„(8) Тази директива пряко защитава икономическите интереси на потребителите от нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители. По този начин тя непряко защитава търговците отговарящи на законовите изисквания от техните конкуренти, които не спазват разпоредбите ѝ и по този начин гарантира лоялната конкуренция в областите, които регулира. […]

[…]

(17) Желателно е тези търговски практики, които са нелоялни във всички случаи, да бъдат определени, за да се осигури по-висока правна сигурност. Приложение I съдържа пълния списък на всички такива практики. Това са единствените търговски практики, които може да считат за нелоялни, без оценка на индивидуални случаи съгласно разпоредбите на членове 5 до 9. Списъкът може да бъде променян само чрез изменение на директивата“.

4 Член 1 от Директивата гласи:

„Целта на настоящата директива е да допринесе за правилното функциониране на вътрешния пазар и постигане на високо ниво на защита на потребителите чрез сближаване на законовите, подзаконови и административни разпоредби на държавите членки по отношение на нелоялните търговски практики, накърняващи икономическите интереси на потребителите“.

5 Член 2 от Директивата има следното съдържание:

„За целите на настоящата директива:

[…]

г) „търговски практики от търговците към потребителите“ (наричани по-долу за краткост „търговски практики“) са всяко действие, бездействие, поведение[, подход или] търговски съобщения, включително реклама и маркетинг, извършвани от търговец, пряко свързан[и] с [рекламиране], продажба или доставка на стока [на] потребители;

д) „съществено изопачаване на икономическото поведение на потребители“ означава използване на търговска практика, която значително накърнява способността на потребителя да вземе решение на база осведоменост, [като по този начин подтиква] потребителя да вземе решение за сделка, което не би взел при други обстоятелства;

[…]

к) „решение за сделка“ означава всяко решение, взето от потребител относно това как и при какви условия да купи, да заплати изцяло или частично, да задържи или да се разпореди със стоката, или да упражни договорно право, свързано със стоката, независимо дали потребителят решава да действа или се въздържа от действие;

[…]“.

6 Член 3 от Директивата гласи:

„1. Настоящата директива се прилага по отношение на нелоялни търговски практики от страна на търговците към потребителите, [по смисъла] на член 5, преди, по време на и след търговска сделка във връзка със стока.

2. Настоящата директива не [изключва прилагането] на облигационното на облигационното право, и по-специално на правилата относно действителност[та], сключване[то] или последиците [от] договора.

[…]“.

7 Член 5 от Директивата предвижда:

„1. Забраняват се нелоялните търговски практики.

2. Една търговска практика е нелоялна, ако:

а) противоречи на изискванията за дължимата професионална грижа,

и

б) съществено изопачава или е възможно да изопачи съществено икономическото поведение по отношение на продукта на средния потребител, до когото достига или за когото е предназначена стоката, или на средния представител на група, когато една търговска практика е ориентирана към група потребители.

3. Търговски практики, които е възможно да изопачат съществено икономическото поведение само на ясно установима група потребители, които са особено уязвими към практиката или към основния продукт поради своята физическа или [психическа] недоразвитост, възраст или [доверчивост] по начин предвидим за търговеца, се оценяват от гледна точка на средния представител на тази група. Това не засяга обичайната и законосъобразна рекламна практика [да се правят] преувеличени изявления или изявления, които не трябва да се приемат буквално.

4. По-специално търговските практики са нелоялни, когато:

а) са заблуждаващи по смисъла на членове 6 и 7,

или

б) са агресивни по смисъла на членове 8 и 9.

5. Приложение I съдържа списъка на тези търговски практики, които се считат за нелоялни при всякакви обстоятелства. Същият списък се прилага във всички държави членки и може да бъде променян само чрез изменение на настоящата директива“.

8 Съгласно член 11 от Директивата:

„1. Държавите членки осигуряват достатъчни и резултатни средства за борба срещу нелоялни търговски практики, с оглед постигане на съответствие с разпоредбите на настоящата директива в интерес на потребителите.

Такива средства включват законови разпоредби, съгласно които лица или организации, […] [които съгласно] националното законодателство [имат] правен интерес [от] борбата с нелоялни търговски практики, включително конкуренти, могат:

а) да предявяват искове срещу такива нелоялни търговски практики;

и/или

б) да сезират административните органи, които са компетентни да разглеждат жалби, или да започнат съответн[ото съдебно производство].

Всяка държава членка решава кои от тези средства за защита да предостави и дали да даде възможност на съдилищата или административните органи да изискват предварително изчерпване на другите правни инструменти за разглеждане на жалби […]. Тези средства за защита […] трябва да са достъпни, независимо дали засегнатите потребители са на територията на държавата членка, където е регистриран търговец[ът], или в друга държава членка.

[…]

2. Съгласно разпоредбата на параграф 1 държавите членки предоставят на съдилищата или административните органи правомощия, когато те считат, че е необходимо, ръководейки се от интересите на всички страни, и по-специално от този на обществото:

а) да разпоредят прекратяване на, или да започнат съдопроизводство за прекратяване на нелоялни търговски практики;

или

б) ако нелоялната търговска практика все още не е осъществена, но е предстояща, да разпоредят забраната на практиката, или да започнат съдопроизводство за постановяване на забрана,

дори без доказване за действителни вреди, или умисъл или небрежност от страна на търговеца.

Държавите членки също така издават разпоредби, които предвиждат възможност,за привеждане в изпълнение при ускорена процедура на мерките предвидени в първа алинея:

— било то с временно действие,

— или с окончателено действие,

като всяка държава членка сама решава коя от двете възможности да избере.

Освен това държавите членки мо[гат] да делегират на съдилищата или административните органи правомощия с оглед премахване на продължаващи последствия от нелоялни търговски практики, прекратяването на които е постановено с окончателно решение:

а) да изискат обнародване на постановеното решение напълно или частично и във форма, която считат за подходяща;

б) да изискат в допълнение към публикацията коригиращо изявление.

3. Административните органи по параграф 1 трябва:

а) да бъдат съставени така че да не оставят никакви съмнения относно тяхната безпристрастност;

б) да имат достатъчни правомощия при решаване на жалби, за да контролират и изискват ефективно прилагане на техните решения;

в) да мотивират своите решения.

Когато правомощията по параграф 2 се упражняват изключително от административния орган, неговите решения винаги трябва да бъдат мотивирани. Освен това, в този случай е необходимо да се предвиди процедура, според която неправилно или необосновано упражняване на правомощията от административния орган, или неправилния или необоснован отказ от правомощията може, да бъдат предмет на преглед по съдебен ред“.

9 Член 13 от Директивата гласи следното:

„Държавите членки определят санкциите за нарушения на националните разпоредби, приети в изпълнение на настоящата директива и предприемат всички необходими мерки, за да гарантират тяхното изпълнение. Санкциите трябва да бъдат ефективни, съразмерни и разубеждаващи“.

10 Приложение I към Директивата съдържа списък на търговските практики, които се считат за нелоялни при всякакви обстоятелства, и по-специално на следните търговски практики:

„[…]

4) Твърдение, че търговец (включително неговите търговски практики) или продукт е одобрен, утвърден или разрешен от обществен или друг орган, което е неистинско или предявяване на такова твърдение, без да отговаря на условията за одобрение, утвърждаване или разрешение.

[…]

7) Невярно твърдение, че продуктът ще бъде наличен само за ограничен период от време, или ще бъде наличен при определени условия само за ограничен период от време, с цел да се предизвика незабавно решение и да се лишат потребителите от достатъчна възможност или време да направят избор на база осведоменост.

[…]

15) Твърдение, че търговецът има намерение да прекрати търговската си дейност или да се премести в друг търговски обект, когато това не е така.

[…]“.

Австрийското право

11 Съгласно член 33a от Закона срещу нелоялната конкуренция (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb) в приложимата му към главното дело редакция (наричан по-нататък „UWG“):

„(1) Под „обявяване на разпродажба“ по смисъла на този закон се разбират всички публични обявления или адресирани до широк кръг хора съобщения, въз основа на които може да се приеме, че е налице намерение за ускорена продажба на пазара на дребно на големи количества стоки, като по този начин се създава впечатление, че вследствие на специални по своя характер обстоятелства за съответния търговец е необходимо да продаде бързо стоките си в наличност, поради което ги предлага при изключително благоприятни условия или на изключително изгодни цени. […]

(2) Независимо от това в обхвата на членове 33a—33e не попадат обявленията и съобщенията относно сезонни разпродажби, ликвидационни разпродажби на сезонния асортимент от стоки, разпродажби на стоки след инвентаризация и други подобни разпродажби, както и специализираните разпродажби, които са общи и традиционни за съответния търговски отрасъл в определено време през годината (като например „бяла седмица“ или „седмица на палтата“).

(3) Предходните разпоредби не засягат приложението на точка 7 от приложението“.

12 Точка 7 от приложението към този закон възпроизвежда без изменения точка 7 от приложение I към Директивата.

13 Член 33b от UWG гласи:

„Разпродажба може да се обяви единствено с разрешение от административен орган в съответния окръг, териториално компетентен по мястото на извършване на разпродажбата. Молбата за издаване на разрешение се подава в писмена форма и съдържа следните данни:

1. количество, качество и продажна цена на продаваните стоки,

2. точното място на разпродажбата,

3. периода, в който ще се състои разпродажбата,

4. причините, които налагат извършването на разпродажбата, като например смърт на собственика на търговското предприятие, прекратяване на търговската дейност, преустановяване на продажбата на определен вид стоки, преместване местонахождението на търговския обект, природни бедствия и други подобни,

[…]“.

14 Съгласно член 33c от UWG:

„(1) Преди да постанови решение по подадената молба, административният орган в съответния окръг изисква становището на компетентната по мястото на извършване на разпродажбата стопанска камара на съответната провинция, което становище се предоставя в срок от две седмици.

(2) Административният орган в съответния окръг се произнася по молбата в срок от осем месеца след нейното постъпване.

(3) Разрешение се отказва, ако не е налице някое от основанията по член 33b, точка 4 или ако разпродажбата не се предвижда за продължителен период. Освен това разрешение се отказва, ако разпродажбата следва да се извърши в периода от предпоследната седмица преди Великден до Петдесетница, от 15 ноември до Коледа или ако е с продължителност повече от половин година, освен ако разпродажбата не се налага поради смъртта на съответния търговец, природни бедствия или поради други също толкова съществени причини. Ако конкретната търговска дейност не е упражнявана повече от три години, разрешение се издава единствено в случай на смърт на съответния търговец, природни бедствия или в други също толкова съществени случаи.

[…]“.

15 Член 33d от UWG предвижда:

„(1) Във всяко обявяване на разпродажба се посочва причината за ускорената продажба, периодът, в който следва да се състои разпродажбата, и общо описание на стоките, обект на разпродажбата. Тези данни трябва да съответстват на предвиденото в разрешението от административния орган.

(2) След изтичане на срока на разпродажбата съгласно разрешението се преустановява всякакво обявяване на разпродажбата.

(3) В посочения в разрешението срок на разпродажбата се позволява само продажба на посочените в обявлението за разпродажба стоки в определените с разрешението количества. Забранява се доставката на допълнителни количества от същия вид стоки.

[…]“.

16 Съгласно член 34, параграф 3 от UWG:

„Без оглед на евентуалното образуване на наказателно производство, от всяко нарушило този раздел лице може да се иска преустановяване на нарушението, а при наличие на вина срещу същото лице може да се предяви и иск за обезщетение за вреди. Исковете се предявяват единствено по общия ред […]“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

17 Г-н Köck е търговец, установен в Инсбрук (Австрия), който обявява във вестник „пълна разпродажба“ на стоковата наличност в неговия магазин, като също така рекламира това обстоятелство с разположени пред посочения магазин плакати на стойки и със стикери върху витрините на магазина. Освен словосъчетанието „пълна разпродажба“ той използва и изразите „Всичко трябва да изчезне!“ и „До 90 % намаление“. Г-н Köck не е подал молба за издаването на разрешение от областния административен орган, за да обяви посочената разпродажба.

18 Тъй като смята, че обявлението на г-н Köck представлява „обява на разпродажба“ по смисъла на националното законодателство, с която са нарушени разпоредбите на член 33a и сл. от UWG, поради факта че за нея не е получено предварително разрешение от съответния административен орган, Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb предявява пред Landesgericht Innsbruck иск за преустановяване на нарушението и иска съдебното решение да бъде публикувано.

19 Тъй като този иск е отхвърлен, Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb обжалва първоинстанционното съдебно решение с въззивна жалба пред Oberlandesgericht Innsbruck. Този съд разпорежда с определение налагането на привременни мерки в съответствие с исканията на въззивника.

20 Г-н Köck обжалва определението на Oberlandesgericht Innsbruck с ревизионна жалба („Revisionsrekurs“) пред запитващата юрисдикция.

21 От една страна, както следва от акта за преюдициално запитване, съдебното производство в главното дело има за цел да установи единствено дали г-н Köck разполага с надлежно разрешение, издадено от административен орган. В рамките на това производство правомощията по проверка на нелоялния характер на търговските практики са прехвърлени от съдилищата към административните органи, без във връзка с това да се приема предварително, че посочената търговска практика е нелоялна „при всякакви обстоятелства“ по смисъла на член 5, параграф 5 от Директивата.

22 От друга страна, запитващата юрисдикция не изключва възможността, че постановяването на съдебна забрана на дадена търговска практика може да се счита единствено тогава за допустимо съгласно Директивата, когато сам по себе си постановеният във връзка с това акт на съответния административен орган съответства на изискванията на посочената директива.

23 Като приема, че за разрешаването на спора по главното дело е необходимо да се тълкуват разпоредбите на Директивата, Oberster Gerichtshof решава да спре производството по делото и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Допускат ли член 3, параграф 1 и член 5, параграф 5 от Директивата […] или други разпоредби от [същата директива] национална правна уредба, съгласно която обявяването на разпродажба без разрешението на компетентния административен орган е незаконосъобразно и поради това обстоятелство следва да се забрани в рамките на дадено съдебно производство, без да е задължително сезираният в рамките на това съдебно производство съд да проверява дали посочената търговска практика е заблуждаваща, агресивна или нелоялна поради други обстоятелства?“.

По преюдициалния въпрос

24 С поставения въпрос запитващата юрисдикция по същество пита дали Директивата следва да се тълкува в смисъл, че не допуска дадена национална юрисдикция да разпореди преустановяването на конкретна търговска практика единствено поради обстоятелството че за последната не е издадено предварително разрешение от компетентния административен орган, без самата национална юрисдикция да е преценила дали посочената практика е с нелоялен характер.

25 За да се отговори на този въпрос, преди всичко останало следва да се установи дали дадена търговска практика като предвиденото в член 33a, параграф 1 от UWG обявяване на разпродажба представлява „търговска практика“ по смисъла на член 2, буква г) от Директивата и поради тази причина се урежда от нейните разпоредби.

26 В това отношение следва да се отбележи, че член 2, буква г) от Директивата съдържа изключително обширна дефиниция на понятието „търговска практика“, определяйки го като „всяко действие, бездействие, поведение[, подход или] търговски съобщения, включително реклама и маркетинг, извършвани от търговец, пряко свързан[и] с [рекламиране], продажба или доставка на стока [на] потребители“ (Решение от 9 ноември 2010 г. по дело Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, C-540/08, Сборник, стр. I-10909, точка 17).

27 Все пак мерки за реклама като разглежданите в главно производство, които се отнасят до продажбата на стоки на потребителите при по-благоприятни условия или на по-благоприятни цени, безспорно се вписват в рамките на търговската стратегия на даден стопански субект и са пряко насочени към рекламата и продажбата на тези стоки. Следователно те представляват търговски практики по смисъла на член 2, буква г) от Директивата и вследствие на това попадат в нейното материално приложно поле.

28 След като се установи последното, следва да се провери дали национални разпоредби като член 33b и член 34, параграф 3 от UWG могат да попадат в приложното поле на Директивата с оглед на преследваните с тях цели.

29 Във връзка с това следва да се отбележи, че както Съдът вече е имал възможност да постанови, съгласно съображение 8 от Директивата същата „защитава икономическите интереси на потребителите от нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители“ и осигурява, както се посочва по-специално в член 1 от Директивата, „високо ниво на защита на потребителите чрез сближаване на законовите, подзаконови и административни разпоредби на държавите членки по отношение на нелоялните търговски практики, накърняващи икономическите интереси на потребителите“ (Определение от 4 октомври 2012 г. по дело Pelckmans Turnhout, C-559/11, точка 19 и цитираната съдебна практика).

30 Както следва от съображение 6 от Директивата, от нейното приложно поле са изключени единствено националните законодателства за нелоялни търговски практики, които увреждат „само“ икономическите интереси на конкурентите, или които са свързани със сделките между търговци (Решение по дело Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, посочено по-горе, точка 21).

31 В главното дело, както изтъква запитващата юрисдикция, „обявяване на разпродажба“ по смисъла на член 33a, параграф 1 от UWG — приложимата в главното производство разпоредба — представлява „търговска практика“ по смисъла на Директивата. Така посочената юрисдикция имплицитно приема, както подчертава генералният адвокат в точка 38 от своето заключение, че тази разпоредба цели защитата на потребителите, а не единствено защитата на конкурентите и на останалите участници на пазара.

32 Освен това член 33b от UWG предвижда, че обявяването на разпродажба е законосъобразно единствено с предварително административно разрешение. Тази разпоредба изброява данните, които следва да съдържа молбата за издаване на разрешение. От своя страна член 34, параграф 3 от този закон гласи, че от всяко нарушило разпоредбите на членове 33a—33d от UWG лице може да се иска преустановяване на нарушението, а при наличие на вина срещу същото лице може да се предяви и иск за обезщетение за вреди.

33 При тези обстоятелства е необходимо да се приеме, че национални разпоредби като член 33b и член 34, параграф 3 във връзка с член 33a, параграф 1 от l'UWG, които под страх от налагане на санкции забраняват дадена търговска практика, за която не е било издадено разрешение, представляват мерки за борба срещу нелоялните търговски практики в интерес на потребителите и поради това попадат в приложното поле на Директивата.

34 При това положение е необходимо да се провери дали Директивата допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство.

35 Съгласно постоянната съдебна практика търговски практики, които е възможно да се считат за нелоялни съгласно националното законодателство, без да са обект на оценка на всеки конкретен случай съгласно разпоредбите на членове 5—9 от Директивата, са единствено онези търговски практики, които са включени в приложение I към Директивата. Следователно практика, която не е включена в това приложение, може да бъде обявена за нелоялна единствено след като се провери нелоялният ѝ характер в съответствие с критериите, установени в посочените членове 5—9 (вж. в този смисъл Решение от 14 януари 2010 г. по дело Plus Warenhandelsgesellschaft, C-304/08, Сборник, стр. I-217, точки 41—45, както и Решение по дело Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, посочено по-горе, точки 30—34).

36 Сама по себе си обаче търговска практика, която се състои в обявяването на пълна разпродажба, като тази по член 33a, параграф 1 от UWG, от страна на търговец, на когото компетентните административните органи не са издали предварително разрешение, не може да се разглежда като причисляваща се към изброените в приложение I към Директивата практики.

37 Сред посочените в това приложение практики, считани за нелоялни при всякакви обстоятелства, следва да се разгледат онези, които съгласно обстоятелствата по главното дело потенциално биха могли да се окажат от значение и на които се позовават страните в производството пред Съда.

38 Точка 4 от посоченото приложение съдържа практиката, състояща се в „[т]върдение, че търговец (включително неговите търговски практики) или продукт е одобрен, утвърден или разрешен от обществен или друг орган, което е не[вярно] или предявяване на такова твърдение, без да отговаря на условията за одобрение, утвърждаване или разрешение".

39 Посочената точка не съдържа обща забрана на търговските практики, за които даден административен орган не е издал съответното разрешение. Напротив, тази точка се отнася до специалните случаи, в които, както потвърждава генералният адвокат в точка 93 от заключението си, в приложимата правна уредба са установени определени изисквания, по-специално що се отнася до качеството на даден търговец или на неговите продукти и във връзка с това се предвижда определен режим за одобряване, утвърждаване или разрешаване.

40 По същия начин обявяването на пълна разпродажба, без за това да е издадено предварително надлежно разрешение, също не следва да се обхваща от точка 7 от приложение I към Директивата и да се счита за невярно твърдение, подтикващо потребителите да смятат, че разглежданият продукт „ще бъде наличен само за ограничен период от време, или ще бъде

наличен при определени условия само за ограничен период от време, с цел да се предизвика незабавно решение и да се лишат потребителите от достатъчна възможност или време да направят избор на база осведоменост“.

41 Точка 15 от това приложение също не е приложима в главното производство. Тази точка се отнася до практика, състояща се в „[т]върдение, че търговецът има намерение да прекрати търговската си дейност или да се премести в друг търговски обект, когато това не е така“. Въпреки това в главното дело не се разглежда практика като предвидената в посочената точка 15, а търговска практика, която се използва, без за нея да е издадено предварително разрешение от компетентния административен орган.

42 От гореизложеното следва, че само по себе си обявяването на разпродажба по член 33a, параграф 1 от UWG от търговец, който не разполага с предварително разрешение за това, доколкото това обявяване на разпродажба не попада в приложение I към Директивата, не следва да се счита за нелоялно при всякакви обстоятелства.

43 При това положение е необходимо да се прецени дали посочената в точка 33 от настоящото решение национална правна уредба не противоречи на установената с Директивата система.

44 Както посочва генералният адвокат в точки 44—55 от представеното заключение, последната предоставя на държавите членки право на преценка при избора на национални мерки за борба с нелоялните търговски практики съгласно членове 11 и 13 от посочената директива, при условие по-специално че тези мерки са адекватни и ефикасни, а предвидените в това отношение санкции са ефективни, съразмерни и разубеждаващи.

45 Тъй като мерките за предварителна или превантивна проверка от страна на съответната държава членка при определени обстоятелства могат да се окажат достатъчни и подходящи в по-голяма степен, отколкото последващата проверка, в рамките на която се разпорежда преустановяването на вече използвана или на непосредствено предстояща търговска практика, тези национални мерки могат по-специално да предвиждат скрепена със санкции при неизпълнение система за издаване на предварителни разрешения за определени практики, чийто характер изисква осъществяването на такава проверка с оглед на борбата с нелоялните търговски практики.

46 Въпреки това установеният режим с посочените национални мерки, транспониращи Директивата, не следва да води до забраната на дадена търговска практика единствено поради факта че компетентният административен орган не е издал предварително разрешение за посочената практика, без да бъде преценен нелоялният ѝ характер.

47 От една страна, Директивата не допуска национална правна уредба, изключваща възможността въз основа на посочените в членове 5—9 от тази директива критерии да се провери дадена търговска практика, която не е предвидена в приложение I към разглежданата директива.

48 От друга страна, несъвместима със системата по Директивата е национална правна уредба, съгласно която нелоялният характер на посочената търговска практика се подлага на проверка едва след налагането на предвидената забрана при неизпълнение на задължението за получаване на предварително разрешение, като така тази практика, предвид нейното естество, и по-специално поради присъщия за уредбата времеви фактор, се лишава от всякакъв икономически смисъл за съответния търговец.

49 Все пак национална правна уредба като посочената в предходната точка би се свела до постановяването на обща забрана за търговските практики в рамките на определен режим, независимо че евентуалният им нелоялен характер не е бил подложен на преценка въз основа на критериите по членове 5—9 от Директивата в съответствие с посочената в точка 35 от настоящото решение съдебна практика.

50 От всичко изложено по-горе следва, че Директивата трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална юрисдикция да разпорежда преустановяване на дадена търговска практика, която не е обхванатата от приложение I към тази директива, с единствения аргумент, че компетентният административен орган не е разрешил предварително посочената практика, без самата национална юрисдикция да е преценила въз основа на посочените в членове 5—9 от посочената директива критерии дали разглежданата практика е с нелоялен характер.

По съдебните разноски

51 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“) трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална юрисдикция да разпорежда преустановяване на дадена търговска практика, която не е обхванатата от приложение I към тази директива, с единствения аргумент, че компетентният административен орган не е разрешил предварително посочената практика, без самата национална юрисдикция да е преценила въз основа на посочените в членове 5—9 от посочената директива критерии дали разглежданата практика е с нелоялен характер.

Подписи